

Slagtryk

tidsskrift for
digte & kortprosa

Oktober 2018

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 8 - 2018

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Ida Johanne Baunkjær, Rasmus Cederlund, Christian de Groot-Poulsen, Peter Kristensen, Bue Lomme, Liza Parnov Ryder og Nina Svenne

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Lasse Skjold Bertelsen
Thomas Glud
Mia Dall

Først publiceret
<http://slagtryk.dk/category/18-10/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Mia Dall

Forside
Ruth Crone Foster

Tidsskriftet Slagtryk er støttet af Statens Kunstfonds Litteraturudvalg.

STATENS KUNSTFOND

Nina Svenne

Denne kvitrende verden

V[elb]e [ha(g v)e] d s [elv] *be* [drag]
Som v [et å s] y os [s inn]
B [ru] [kne]

Å m[ø]rke m[ø]rke m[ø]rke
Fra **fe**[il]steg t[il] **fe**[il]steg

For[tær]t
D [et er] s [alt] på r [osen]

Se]n [e ros] [er fylt] med [tid] lig sne
V[år t h [os] π [tal er] j [ord] [en s] elv
D [et s] [kjære] r inn[i
(Al[**le**] in) n i [m[ø]rket

Innv [ikle] t
Skru] kk[er de] [t og g] [latter ut

K [lokk][es k][lem]t[ende]

S [madre]

Du r] und] er den] på hjemve [i
~~Den~~ ~~ne~~ ~~k~~ vitr ende v erden

Løvet v [ar full] t av b [ar] n
s t [ammen] s [dia] - lek t
Gj [al le] t

D] en [ne kvitre] nd [e ver] den

S[tåle]t i v[år]t [sy] k [e ve] v
B[eve]g[gru]nn[ene]
D [en d] yp [e ve] i en

rø[]st
[K la(m) [r) er]
La m] eg [slip]pe me[re s nakk

Et ly] [s som er] b [lind] [het]

Have] t u [ler] el [ler] [bjeff] er
S [lik] k (*e t o g s*) [lukt]

G [lød]
Bø] lgers r [op vind] er s [ro] p
Pø [l o] g [ja] m [mer]

Bue Lomme

Drenge

deres hænder kommer i fast
form, ryggene
konkave på betongulvet
deres kroppe kommer i flydende
bevægelser, ryggene
mod hinanden i afsked

*

tyngden under huden
kødet kødet kødet
trådene i kødet
mellem væggen og
væggene mellem drengene

*

ingen vil bærer dem
igen, ryggen, drengene,
nærværet i deres ben
drengene samler deres hænder,
siger undskyld,
forlader deres egne kroppe.

*

de har brug for mine håndled
min sved
min hjemkaldelse, de drenge
de tynde drenge
med hænderne på gadehjørnerne

*

nu kan du
flytte hårets grænse

og

drikke af min hovedebund
munden kan kæmmer håret

kammen, din ru tunge
er ubrugelig gennem håret

du holder hånden
under hagen
munden kæmmer håret igen

halsen ud over
 dine hænder
strammer grebet nu
betydeligt mere nu
mere kan struben ikke tage nu

vi er frie som drenge
kun nu
er vi frie som drenge

*

ansigtet stiger ud
med en kort sandhed
af jorden
der fylder munden

ansigtet stiger ud
af jorden
med en kort sandhed
der fylder munden

ansigtet stiger ud
af jorden
der fylder munden
med en kort sandhed

Liza Parnov Ryder

1.

Det er altid noget bestemt:
Følelsen af frisk harpiks
på fingrene
eller duften af kamfer.

Et bestemt træ
ovre i anlægget,
som jeg godt kan lide
at læne mig op ad.

Og en bestemt revne
i murværket på kirkegården,
som jeg godt kan lide
at stikke min finger ind i.
Helst med lukkede øjne.

4.

Med ryggen mod muren
på 13. etage
ser jeg dig ligge
i en flimrende seng

Udenfor er det sommer.
Og jeg vil
aldrig glemme
dine vinterblege ben
eller hvordan du åbnede
de babyblå øjne
og dybt dernede,
svøbt i salmiak,
hviskede livet tilbage
gennem de smukkeste ord,
jeg nogensinde har hørt:
”jeg er tørstig”

Rasmus Cederlund

Mørket

Sollyset strækker sig, så tyndt energien nu kræver,
linjer der gløder mod stoffet søvnen forlader;
solsorten synger i mol, men i lystig frekvens
og prismet det hænger så stolt i de nøgne ruder
det lovpriser fyndigt hver farve, og synets guder. –

Hvor døgn skabeleres af cirkler, mens år imiterer ellipser og
de mødes i svingninger der pumper fotoner mod jorden
så lyset er arving til mørket, og vice versa, –
i denne misundelse frydes mit øje bestandig ved prismet
når kilden til farvernes synlighed spaltes til farver og
partikler som bølger i pragt bredes ud, i skala.

Sollysets fravær i kældre inspirerer des sjældnere
toner bagved de vidt opspilede pupiller;
men vakuummet graver så dybt bag sindets ruder
at en undergrund vil vise sig langt, langt nede i hadet
hvor sproget du ønsker, bevogtes af frygtelige guder!

Peter Kristiansen

Gamle kendinge

I mit forrige liv indledte jeg som ganske ung et forhold til en midaldrende svensk kvinde og hendes mand, Hasse. Det skulle dog snart afsluttes som følge af min bratte og gådefulde død en sommeraften i Värmlands øde skove. I morges så jeg dem så igen. Ude på gaden lige her uden for vores hus, mens jeg parkerede Mazda'en. De kom gående med hinanden i hånden og lignede sig selv. Da jeg fik øje på dem, blev jeg så glad, at jeg løb dem i møde, mens jeg råbte alt, hvad jeg kunne. Jeg faldt dem om halsen på skift, mens jeg slikkede deres ansigter og hænder. Jeg løb rundt om dem og bed for sjov i Hasses bukseben, og hendes nederdel fik en ordentlig tur. Jeg stak næsen helt op under den og snusede til hendes trusser. Samme duft. Kradsede hendes øvre lår. Men de ville ikke kendes ved mig. De sparkede ud med deres spidse sko og skreg, at jeg skulle gå væk.

Pontoner

Status klokken 5.43: Motoren på den mobile kran, der skulle hejse oliespærreponterne op fra ladvognene, henover de rekreative arealer med den tilstødende kennel og ind gennem kvistvinduet på 4. sal, satte sig i stemplerne. Hydraulikken låste, så løftearmen gik i stå med pontonerne dinglende let i brisen. Kranføreren forlod med det samme stedet for at hente cola. Andet forsøg (med Vagn fra SOK) er kikset på grund af blæst og kraftig sommerhagl. Helikopteren ligger nu brændende ovenpå en flok schæfere, med Vagn indeni. Det giver anledning til en vis opstandelse i og omkring kennelen. De overlevende – primært pudler - kaster hidsige glam rundt i nabolaget. Lys tændes bag den sorte røg. Morgengryet melder sig umærkeligt over Nordbyens tage, mens jeg overvejer næste træk. Måske den oprindelige løsning: At tømme pontonerne for luft, trække dem op med mit motordrevne spil og puste dem op *indenfor*. Men jeg har ikke nok dieselolie, og jeg ryger trods løfterne (der blev afgivet under protest og under indflydelse af champagne og cigarer) stadig to pakker North State om dagen. Jeg beslutter at indtelefonere en meddelelse og aflyse det hele. - Vi ses nok ikke mere herefter, svarer hun med prusten i baggrunden.

Adoption

De tog ham ind fra gaden som fireårig. Tynd og bleg og forfrossen, som han var. Efterladt af moderen, der var prostitueret i midtbyen. Jens Ole hed han, men de døbte ham ”Nr. syv”. De fodrede ham op et års tid og spiste ham så til jul i en ret fin udskæring. Det vil sige, de gemte en fjerding til påske, hvor de skulle have nordmændene på besøg. De var helt enige om, at han var den hidtil bedste.

Christian de Groot-Poulsen

Pjækker fra Søndagsskole

Månen er et æg, og skallerne er lyset, dryssende ned over vores hoveder, og vi foretrækker at tælle græsstråene og give hinanden øgenavne, smuksak, smuksak, og når morgenen kommer og afslutter natteshowet, vrisser ægget på himlen over, at vi er ligeglade, med andet end at gøre os paranoide, om vores forældre opdager os, med tungerne så langt rundt om hinanden, og strømhvirvlen i hjertet, snurrer rundt, og rundt, kan Gud tilgive os, for at bruge så meget tid på at læse hinandens øjne som bibles, opgive meningen og bare tumle rundt i græsset, med hænder over det hele, i et paradys på størrelse med en hulahopring, tumler vi rundt og kalder hinanden, smuksak, smuksak, og griner for sjov, for alvor, med al vores gåsehud og humor, nu leger vi, kluddermor i græsset, kan Gud tilgive os, at vi bruger så meget tid på at røre hinanden, i stedet for at føle os rørt af Hans ord, pjækker fra søndagsskolen, bruger hele tiden på at holde gang i hvirvlerne i hjertet, hele tiden, med hele tiden i hænderne!

Ida Johanne Baunkjær

Forman os:

gå ikke længere ud end til navlen

Hæng huden op i kroge som en omsorg

Den svale kind,

et forgreningsløst figentræ

Hæng huden op i kroge som en omsorg

(Gud)

Den hårde, udspilede mave, en nålepude:

her bør du stikke dine traumesyle ind

Tilgro mit legeme, som det viltre kønshår, der omkranser
anus

Tilgro mit anus (en bøn)

Værnet, en forglemmelse

Forglemmigej (en blomst)

Midgårdsormen graver gange i min hud

Her må den lægge sine æg, og jeg vil våge over dem

Øjet,

defineret som:

et slimet, fremadskuende objekt

Øjet,

mit offer til Mimers Brønd, fald ned i svælget og jeg vil bade dig i syre

De hvide striber, en hinde over asfalt

Må flødens lette penselstrøg

fæstne sig på huden

(en bøn)

Nervearbejdet er

at undgå asfaltering

Hårdhedens indtog, en hær

af russere på Paradisbakkerne

Redaktionelt

Ved Lasse Skjold Bertelsen

Der har de senere år fundet et lille eksplosion i antallet af forfatterskoler sted. I sig selv en begejstret udvikling, hvor interessen for det at skrive blandt unge og gamle synes at være større, end i hvert fald da vi i Slagtryk begyndte at publicere indsendte tekster tilbage i 2011. For vores vedkommende har det imidlertid ikke resulteret i flere bidrag i indbakken, men det kan samtidig betragtes som naturligt efter opkomsten af andre og nyere tidsskrifter som Gladiators Se & Hør-format Texas Longhorn og andre som Addenda og Organiseret Vold Begået Imod Den Almindelige Tale og deres løbende udgivelser.

Det er heller ikke det vigtige. Dette handler derimod om udviklingen og dens muligheder og konsekvenser. Når de mange af de mere samfundsvendte og såkaldt "borgernære" initiativer som skriveskoler på bibliotekerne sammen med andre tilsyneladende mere ideologiske drevne som Nyt Forum for Skrift og Hekseskolen er vokset frem, er der tale om et nyt litterært kredsløb med både åbenlyse og uigennemskuelige konsekvenser og mekanismer.

Den mulige alsidighed og pluralisme, der ligger i opkomsten af disse mange skoler, er i første hånd et gode. Når (primært) dimittender fra den danske Forfatterskole tager deres egne erfaringer som skrivende elever og specifikke lærdom med dem for at etablere en større autonomi eller muligheden for en mindre indtægt on the side er det set fra mit skrivebord en bevægelse, der etablerer mange, små mulighedsrum for at læse og tale om de nye elevers tekster og forhåbentlig i hvert af disse rum også tale om, hvad dansk litteratur er og kan være med udgangspunkt i teksten og med den enkelte og nye forfattererelevs drivkraft til at skrive, hvad der ligger vedkommende på sinde.

Mekanismerne er dog i dette samlede og større rum af muligheder sværere at få hold på og kortlægge. Forholdet mellem størrelsen på en skoles gebyr og elevens udbytte af undervisningen er et godt men penibelt spørgsmål. For i modsætning til de danske

folkehøjskolors ånd af noget folkeligt opdragende (der i sig selv kan diskuteres, men det er ikke emnet her) og priserne på deres skrivekurser, der danner en større ramme af menneskelig udvikling udi dannelse og samfundssind, synes de nye forfatterskolors etos at være båret i mere eller mindre grad af en stærkere betoning af individualitet i den enkelte elevs aspirerende skrift. En betoning, der ikke kan undsige sig et ansvar for, hvad et større perspektiv kan være i etableringen af forfatterskolor en masse. For er det kun den lærdommen og læsningen af éns tekster, eleverne tror, at de betaler for? Eller er der også for nogle et håb om, at denne betaling i sig selv er en indvielse i det sociologen Pièrre Bourdieus socialitetskritisk kaldte ”det litterære felt”? Er det betalingen for at nå længere ind i et system, der tvedelt hierarkisk står både over og ved siden af andre samfundshierarkier som større institutioner som universiteterne, pressen eller bankvæsenet med deres egne specifikke koder? Den slags betragtninger er naturligvis et pessimistisk syn på denne udvikling, hvor en betragtelig mængde af mennesker har købt sig til noget, der måske ikke er så let at definere. Købt sig til noget, man måske kun kan forvente er en ikke synderligt overskuelig blanding af litterære erfaringer, omsorgsfuld imødekommenhed og vidt forskellige læsninger af panelet af lærere, der har kunne udmønte sig i indsigtfulde betragtninger, konkrete skriveråd, idiosynkratiske domme, gavmild ros eller en knusende kritik af de mange forskellige spinkle, opvakte, halv- eller flyvefærdige tekster. Der er jo netop ingen fuldt ud objektive domme i disse læsninger. Dette er sig selv banalt at fremhæve, for ingen lærer ville påstå andet ud fra så simpel en præmis, men det er vigtigt at nævne, når forholdet mellem lærer og elev etableres. Den autoritet, der ligger i erfaringen, er en skrøbelig vare, for selvom den uden tvivl er noget værd, er den svær at prissætte, og det er det vigtigste i det følgende:

Lærerens læsning af en given elevtekst koster noget. Ikke bare hvad angår skolene specifikke gebyr, men også i forhold til elevens forhold til sig selv, dennes tekster og forståelsen af det at skrive og måske læse andre forfatteres værker. Denne bekostning kan give et godt og stort afkast, der måske er nødvendigt, men det er altid vigtigt at huske på, om det rent faktisk er tilfældet, at ethvert skrivende menneske kan gå ud fra, at dette er tilfældet. Jeg ønsker på ingen måde at så tvivl om nogle af de danske forfatterskolornes berettigelse eller de tilknyttede underviseres evner men spørger derimod specifikt til, hvad det egentlig er for enterprise, der pågår. For er det sikkert og vist, at etableringen en lærer/elev-forhold som en økonomisk defineret relation sikrer udviklingen af den enkelte bedst? Jeg bliver i hvert fald i tvivl og tænker – må-

ske lidt for romantisk – på brevvekslingerne mellem den tyske digter Rainer Maria Rilke og den unge soldat Franz Xaver Kappus fra 1902 til 1908 eller Victor Boy Lindholm og Rolf Sparre Johanssons mailkorrespondance på førstnævntes blog [link] tilbage i 2015. Dette er enkelte men ikke enestående eksempler på, hvordan en skrivende sammen med en anden kan reflektere over litteraturen og dét selv at skrive. Det er i sig selv eksempler til refleksion.

Når jeg nævner de ovennævnte eksempler, må jeg samtidigt og selvfølgelig gøre klart, at jeg ikke nærer den mindste illusion om, at det for et ungt (eller for den sags skyld ældre) menneske skulle være nemt eller overkommeligt at finde ligesindede i en provinsby eller i et brokvarter for den sags skyld. Det er ikke at påstå en fordring om at gøre sådan og sådan og sådan, men det er derimod for at huske på, at fællesskaber og de tanker, det kan blive til, ikke nødvendigvis er noget, man skal betale for. Det er også at finde hos ligesindede. Det er også at spørge om at blive læst og at læse andre, der formår at kunne tale om det at skrive på en indgående facon uden nogen videre ekspertstatus.

Jeg bliver aldrig blive enig i Klaus Rifbjergs berømte og, undskyld mig, bøvede kritik af Forfatterskolen for at være en pølsefabrik, for selvfølgelig kan man lære at skrive. Alt sker ikke i ét enrum, og indflydelsen kan være mangfoldig, som det var tilfældet med kritikeren Niels Barfoeds liv og levned som kilde til Rifbjergs egen drivkraft og inspiration. Af samme grund drejer denne tekst ikke om at undsige de nævnte forfatter-skoler eller den slags skoler eller kurser i det hele taget. Det handler heller ikke, om at jeg skulle have noget imod, at nogen tjener penge. Det er et vilkår, selvom det kan være til diskussion, alle må forholde sig til, som tingene står lige nu. Men jeg må stille mig tvivlende an, når jeg ikke er overbevist om, at denne enterprise, en forretningsmodel, om man vil, er til gavn for den enkelte og for litteraturen som sådan.

Derfor vil jeg gerne som redaktør i Slagtryk opfordre til, at du, som læser dette, rækker ud, går til oplæsninger, måske sender en mail til en anden (hvem end det er), som du har læst og ikke mindst sørger dine egne møder med ligesindede, for vi i Slagtryk ved, at disse møder finder sted, at det er muligt. Fællesskaber er ikke noget, man partout skal betale for. Det må den danske og SU-berettigede Forfatterskole finde sig i at være et eksempel på, selvom det naturligvis ikke er det eneste sted, man kan forestille sig at lære at skrive.

Indholdsfortegnelse

Forside af Ruth Crone Foster

Nina Svenne	Denne kvitrende verden	s. 2
Bue Lomme	Drenge	s. 4
Liza Parnov Ryder	To tekster	s. 10
Rasmus Cederlund	Mørket	s. 12
Peter Kristiansen	Gamle kendinge	s. 13
	Pontoner	s. 14
	Adoption	s. 15
Christian de Groot-Poulsen	Pjækker fra søndagsskole	s. 16
Ida Johanne Baunkjær	Fire tekster	s. 17
Redaktionelt	Ved Lasse Skjold Bertelsen	s. 21